

Yaşamdan Sonra

– E.Kirişçi · 14 Nisan 2019

Çiçekçi dükkânı... Çeşit çeşit renk, kokuda onlarca tür çiçek... Orta yaşlı bir adam elinde tabure kapıda belirdi. Saksıların yanına taburesini bırakıp oturdu. Bacak bacak üstüne atmıştı ki karşıdan kendisine doğru yürüyen el ele tutuşmuş adamla çocuğu gördü. Toparlanıp ayaklandı. Adamın yüzünden düşen bin parça... Çocuk adamın elini bırakıp dükkâna girdi. Çiçek vazoları, saksılar... Meraklı bakışlar... Küçük dokunuşlar... Çiçekçi "Nasıl yardımcı olayım?" İçeri buyur etti. Adam çiçeklere üstün körü baktı. "Cenaze çelengi toplatacağım." Çiçekçi 'gerbera, glayör, gül, karanfillere' yanaştı. Her bir renkten birer tane alıp gösterdi. Adam keyifsiz "Kaça olur?" Çocuk küçük turunu bitirmiş, adamın ceket ucunu tuttu. Çiçekçi masadan hesap makinesini alıp çiçekleri bırakınca çocuk neşeyle gülü aldı. Çiçekçi "Güllü olursa 250, karanfil 180," diye devam ederken çocuk derin bir nefes aldı. "Çok güzel kokuyor!" Önce çiçekçinin dikkatini çekmeye çalıştı. Parmak ucunda yükselme... Gözüne değıdirmeye çalışma... Ancak çiçekçi bir yandan hesap yapıp bir yandan anlatmaya çalışırken yüzünde yalancı bir gülümseme, dudakların arasından gözüken üç beş ön diş... Çocuk adama dönüp uzattı. "Baba, bu olsun." Adam, gözü kulağı çiçekçide çocuğun elinden gülü sertçe alıp masaya yapıştırdı.